

DARVASI LÁSZLÓ

Vidám mondatok

„Utolsó érve mindig ugyanaz volt.
A kereszt jóságát is, mondta,
a szögek bizonyították.
Miért az éjszaka mindig, kérdezte később.
Nincs az a kikiáltó
aki azt a haldoklást feledtethetné.”

„Miért a mézes csuprok közé
rejtette gyermekét, máig sem tudom.
A füstölgő, kék üszkők között
haldokló lepkére lettem.
Szárnyán a forró, lüktető méz
a reggel maradéka.
És én elhittem neki, hogy az
a gyermek tanította meg élni.”

„Mert akit végleg elhagynak
egy zsákocska arannyal is
megelégszik. Aztán a nehézségek,
ha egyszer mégis
ha izzó rőzsét,
lángoló avartakarót kell gyűjteni.”

„Tudtam, csakis praktikával lehet az enyém. Megmutattam neki tehát a leveleket, melyeket egy másik nő írt nekem; halványkék lapocskákon a szerelmes és vágyakozó, vádló és könyörgő mondatokat. Láttam, ez mennyire föl-izgatja. Láttam, ez jó neki. Láttam, hogy vonagló ajkakkal ismétli a bekezdések hullámain, s hogy alig várja a délidőt, mikor megérkezem egy következő borítékkal. Hiszen hagyom azt is, hogy ő bontsa fel, ő olvassa elébb, hogy nézzen engem aztán, hahogy csak egy mindenre elszánt nő nézhet. Nem engem akart. Ám amint elgondoltam, egy borús délután a karjaim közé engedte magát és az enyémbe fordult idegen, zaklatott teste, s úgy hült ki és nyugodott meg végre, hogy azokat a mondatokat suttogta, sikoltozta, lehelte és nyögdecsele, melyeket az a másik nő írt nekem és aki ő is lehetett volna.”

„A magánynál fárasztóbb állapotot
nem ismerek. Regények sem segítenek.
Tékozolni, ami nincs is. Holnap
az égbe utazom földi útlevelemel.
Hideg salátalevél a számban
gyengéd anyasáska a nyelvem alatt.”

*„Arra tartottuk, hogy naponta
hozzon híreket a temetőből.”*

*„A magányosok boltja.
Akinek az éneke szól a
kicsiny raktárból. És aki
zárórakor a húsmeleg
redőnyöket óvatosan leengedi.”*

„Apa, tudod-e, hogy az én kicsi homlokom fénylett és rettentően sikoltotam érted, miközben a te hímtagodat blúzába törölgette ez a nő. Apa, te meg könnyeztél az érzékenyülestől, holott ő már régen a vállad mögé bámult. Ezt a nőt senki se ismerte a városban. Ez a nő úgy ringott a poros utcákon, mintha nem is húsból lenne, csak szóból és tekintetből. Ez a nő nem olvasta el a tanácsi plakátokat, csak sarkukat tépte meg. Ez a nő soha nem adott vért, de naponta megszámlolta a pihéket a templomkertben. Ez a nő semmit se vett a piacon, de ujjnyomát a gyümölcsök puha húsában hagyta. Ez a nő, apa, nevetve visszaköszönt a titkár elvtársnak, táncolt az agronómussal, apa, ez a nő gyakran az erdészházban éjszakázott. Apa, ez a nő elszórta a stolwerkes papírkát, pohár nélkül itta a csatos bambit, ez a nő, apa, letépkedte és a szájába tömte az akácvirágot, ruhátlanul napozott a ravatalozó mellett, felült a fuvarosokhoz a bakra, ez a nő apa, téli reggeleken friss lószar fölött melengette az arcát. Ez a nő, apa, megállt a presszó előtt és a dohányságga függönyön át kinevette ujjaid közül a konyakos poharat. Kicsalt téged a gyógyszerártárból, a könyvtárból, az esti iskolából, és kicsalt a húsboltból is, apa, te meg csak mentél utána a cekkeres szatyorral, amiben olcsó karaj volt, és csak csöpögött, csöpögött, csöpögött utánatok a rózsaszín húslé. Kés hegyén csillan az ondő. Jaj, apa, hogy szeresem ennél jobban a mondatot?!”

„Gyermek, dobverőujjakkal.”

*„Azért imádkozik olyan
hosszan és kitartóan,
hogy egyszer végleg
abbahagyhassa.”*

*„Három szent követ
számol újra és újra
egy negyedik.”*

„Első álmunkban vérfoltos volt az ég, hát könyörtelen nyomozást indítottunk. S mert néhány naposak voltunk már, az egyik szemünk könnyben úszott, a másikat letakartuk. Előbb idősebb gyerekekre terelődött a gyanú, ám ők csak egy zacskó májat találtak az árvalányhajás bokorban, azon osztottak napok óta. Aztán egy nyugalmazott tábornokra gondoltunk, aki húsz esztendeje egyetlen parancsot variált, ám sebhely az ő bőrét se csúfította, vagy ha igen, akkor ügyesen titkolta. Végül eljött udvarunkba egy derék asszony, ölébe

vette a csibéinket, a cicáinkat, és megállás nélkül mesélt. Már az első mondatán mennyire nevtünk, te drága jó Isten! Még a kút, a sövény, a kerítés lécébe állított sarló is velünk reszketett. A mesét később titkosítottuk, ez a derék aszszony sem él már. De az ég miatt nyugodtabbak vagyunk, s már nem kívánjuk, hogy alább ereszkedjék. Mi sem növünk tovább. Miért is, miért. A vérfolt pedig? Hiszen megszerettük. Azt is megfogadtuk, hogy tisztelni fogjuk a távolságokat. A hajnalokkal pedig úgy vagyunk, hogy ecsetet, festékeket viszünk a rétre, és amikor felszivárog az ég alá a fény tragédiája, belekeverjük a terjedő vörösbe szerelmeink nevét. Ők izzadságcseppeket küldenek ajándékba, szórjuk szét a testünkön. Megtesszük, megtesszük! Tököcskék, pinácskák, nagy ám ilyenkor a barátság. Kialtozunk is. A fenébe a háztartással! Pereg a nyárfalevél kinn, hát még az is ember akarna lenni. Kis hülyék vagyunk, térdig a giccsben, derékig az érzelgősségben. Hó is hullhat a szánkba, minden évszak megvan. Egy napon csak költők vagyunk, próbaképpen, lekarikázunk a domboldalról, a rólunk elnevezett horhosban megszanjuk a favágó lányt, kerékpárunk vázára engedjük, tarkóját is lehelgetjük, de ha abbahagyja a kacagást, velünk nem jöhet tovább. Egy másik napon arra riadunk, nyálás az egész lakás, a függöny, a bútorok, édes nyál ragyog mindenfelé, és nem tudjuk, mitől van ez. Nyálával kicsoda ragasztgatott pihéket a hasfalunkra. Mozdulatlanok vagyunk, míg föl szárad a bűntény, hogy csak mi emlékezhessünk. A nemzeti ünnepet a temető-kertben töltjük. Van egy szoborpark is a láthatáron, továbbá egy névnek hiába keressük a gazdáját, de erről nem szívesen beszélünk, hiábavaló lenne panaszkodni. Nem baj, ha homályos, csak szép is legyen. Bosszantó, hogy csak egyszer sikerült megszámolni az összes csillagot. Az életben mindig elmegyünk, a novellákban mindig visszajövünk. Egyetlen napig, hohó vigyázat, nem többig, foglalkozásunk novellaminiszter. Micsoda kaland! A búcsú fájdalmas, viszont az apanázs érzésekből van, szenvedély, gyűlölet, kétségbeesés, minek sorolni tovább, legyen elég annyi, hogy új munkahelyet keresünk, mégis elégedettek vagyunk. Disznókórust szervezünk, tetőn sütjük a húst, egyenként sértegetjük a felhőket. Nem engedünk az öregségnek. De egy nap, és egyáltalán nem azért, mert vége van, az életet mégis fölfüggesztjük.”

*„Nem csak a önkezü halál miatt.
De mégis azt ismétli napra nap,
hogy csakis a vétek számít igazán.
Nem a templomra volt kíváncsi,
hanem a terveire.”*

*„Sajnáljam azokat, akik
coitus közben öregszenek meg?
Tél a paplanokban,
egy köpőcsésze magánya,
hó, hó, hó,
azok lassú és gyilkos,
felejtethetlen dallamok.”*